

На тръгване за Стара-Планина, ето какъ З. Стоя новъ се прощава съ опустошената тракийска долина:—

„Сбогомъ окървавена Тракия! Прощавайте сръдногорски-долини и върхове! Сбогомъ многострадални Батакъ, Брацигово, святина Перушица, съ своятъ божественъ храмъ св. Арахангелъ и други още поругани святилища. Поклонъ отъ далечъ на вашето пепелище. Лека пръстъ и вамъ смели герои и другари: Кочо Честеменски, Спасъ Гиневъ, Радъ глицартъ, Стоянъ Пжковъ, Щърбановъ и стотина още мъченици, паднали за бжлгарската свобода! Преди неделя-двѣ, когато ние са цѣлувахме и стягахме пушки и ножове съвсѣмъ друго мислехме, но не забравяхме да туримъ на първи планъ и *смжртъта*. Поклонъ! Сбогомъ и ти окървавена Марица, сбогомъ сичко паднало за право и свобода . . . И васъ, драги читатели, моля да оставите съ насъ заедно омирисаната отъ тѣла Тракия и да ни придружите за нѣколко дена изъ непроходимите балкани съ обѣщание, че скоро ще да са завърнимъ пакъ въ нашата Тракия.“ (стр. 179)

На 3-и май четицата испъзляла на Стара-Планина; ето какъ автора рисува картината, видена отъ *Баба-глава*:—

„При появяване на сутрешната зора, ние пжплихме вече къмъ първиятъ върхъ на планината. Легиятъ студень вѣтрець, който отъ единъ пакъ замрази потътъ на изпурените ни лица, даде ни да разумѣемъ, че отъ тукъ нататкъ ще да имаме вече работа съ студениятъ балгански климатъ, който ни напомнише мѣсецитъ Мартъ и Септември. Съ дѣтинско въсклцанше и съ засмѣни лица, поздрави дружината вальшебниятъ предвѣстникъ на слжнцето, или по-добрѣ на настъпающиятъ день — 3 Май. Поздравлявахъ го тие, не че искаха да поетизиратъ, а просто за това, защото щѣха да са отхрватъ вече отъ ноциите падания и събакъвъ родъ други нетърпими приключения. Ние стжрчихме вече на единъ отъ ония горделиви старо-балгански върхове, на които величието само съ виждане може да бѣде представено. Тоя върхъ бѣше голъ; само нѣколко високи дървета го подпиреха съ къмъ западната страна, а сѣверното му ребро бѣше покрито съ зеленъ покривъ отъ здравецъ, благоуханието на който бѣ одушително. Тоя голъ върхъ отъ Ст. планина, който е най-високиятъ тждѣва и който е токо надъ селото Буново, са казва *Бабата*. При тоя видъ на балканската природа, дружината започна да забравя малко по-малко пощните митарства, които бѣха много повече искушителни, отколкото ония, презъ които е пжтувала блаженната Теодора.